

Sant Benet, pare de monjos i patró d'Europa

Romà Casanova, bisbe de Vic

La història de l'Església mostra com la fe en Crist es manté viva en el cor de les persones —poques o moltes—, malgrat els canvis socials, econòmics, polítics o culturals que s'esdevenen en els avatars de la història. Els creients en Crist que havien estat perseguits per la seva fe en l'Imperi romà —molts d'ells van vessar-hi la seva sang— van veure com aquell imperi tan poderós que els perseguia, no solament deixava llibertat de culte, sinó que la fe cristiana hi fou adoptada com a religió oficial. Però també una altra generació va veure i sofrir com l'Imperi romà occidental era assetjat i Roma es rendia als bàrbars i desapareixia aquell poder polític.

La nostra diòcesi en la seva història ha tingut una gran presència de vida benedictina

L'Església, per mitjà dels seus bisbes en molts casos, va prendre, en aquells moments de desfeta, el paper de substituta de l'autoritat civil, tan necessària per a viure en pau i amb ordre. Però no sols això, sinó que la fe cristiana present en el cor dels creients feia néixer formes de vida que, des del silenci i la pregària, eren forjadores de cultura i de civilitat.

Un d'aquests creients és Benet de Núrsia (480-547). Ell, tot i la seva bona posició per a poder obrir-se camí en els negocis i el poder, va sentir la crida a viure del tot per a Déu. «Desitjant agradar solament a Déu, va cercar l'hàbit de la vida monàstica», escriu d'ell sant Gregori el Gran. Primer viu com un eremita en un lloc anomenat Subiaco, però se li afegiren germans i, amb ells, va iniciar la vida monàstica, fundant-hi petits monestirs. Després d'estar vint-i-cinc anys en aquell

lloc va anar a Montecassino, on també fundà un monestir. La vida dels monjos gira entorn de dos eixos: ora et labora. I aquestes realitats sempre amarares de la *fraternitas*. Sant Benet no sols és pare de monjos per haver fundat monestirs, sinó també per haver donat la Regla per a la vida monacal.

On han estat o són presents monestirs benedictins no solament hi ha un fogar de vida cristiana intensa, sinó que també es va forjant al seu redós una cultura profundament cristiana. La nostra diòcesi en la seva història ha tingut una gran presència de vida benedictina: el monestir de Ripoll, el de Sant Joan de les Abadesses, el de Montserrat, el de Casserres i el de Sant Benet de Bages. En aquests moments, però, no en tenim cap d'aquests, per diferents raons. Tant de bo que el Senyor fes renéixer vida monàstica benedictina entre nosaltres en aquests moments de reconstrucció de l'Europa cristiana!

